

Sygn. akt III AUa 1750/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Barbara Staśkiewicz
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

z dnia 14 września 2011 r. sygn. akt VIII U 901/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. S. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 12.04.2011 r. odmawiającej prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, domagał się zmiany spornej decyzji poprzez przyznanie prawa do dochodzonego roszczenia.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o oddalenie tegoż odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Sąd Okręgowy w trakcie postępowania ustalił, iż W. S., urodzony w dniu 3 marca 1951 r., od dnia 10 grudnia 2009 r. pobierający początkowo rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od 1 stycznia 2011 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w dniu 8 marca 2011 r. złożył wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca w okresie od 31 maja 1973 r. do 11 października 1994 r. zatrudniony był w Zakładzie Górniczego (...) we W.. Wnioskodawca początkowo we wskazanym powyżej zakładzie pracował jako operator sprzętu ciężkiego, wykonując prace operatora spycharki gąsienicowej typu DT-75. Spycharką spychał żwir na taśmy betoniarskie. Równolegle wnioskodawca wykonywał prace zbrojarsko – betoniarskie. Zajmował się cięciem prętów zbrojeniowych, wiązał je, wkładał do odpowiedniej formy i zalewał betonem. Ponieważ zmarł jego kolega, który był operatorem wężła betoniarskiego, wnioskodawca objął po nim te funkcje jako dodatkowe zajęcie, równolegle wykonując prace betoniarza i zbrojarza. Praca operatora wężła betoniarskiego polegała na obsłudze półautomatu, który wytwarzał z kruszywa, piasku, żwiru, wody i cementu, beton. Wnioskodawca otrzymywał zlecenia, jaki ma wytworzyć beton, o jakim symbolu i musiał sprawić, żeby w danych zasobnikach były odpowiednie ilości tych materiałów.

Żwir był transportowany na podajnik z silosów. Wnioskodawca sypał cement na ten podajnik oraz żwir i piasek przy pomocy spychacza. Jednocześnie wykonywał prace zbrojarsko – betoniarskie i pracował jako operator spycharki gąsienicowej xxxx. Przyjęcie dodatkowej funkcji wiązało się z podwyżką wynagrodzenia. Przy każdym automacie były krany z wodą i operator podawał wodę w zależności od symbolu betonu.

Za każdym razem wnioskodawca sprawdzał ilość wsypywanych materiałów do betonów. Wążel betoniarki po każdym zakończeniu pracy był czyszczony, podajniki, urządzenia były myte z betonu, część była smarowana specjalnym smarem i płynem, żeby przygotować stanowiska do następnego dnia pracy. Praca wnioskodawcy wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca wykonywał swoją pracę w hali produkcyjnej o konstrukcji stalowej, przeszklonej, w której panowało bardzo duże zapylenie. Pracownicy pracowali w odzieży ochronnej i maskach przeciwpyłowych, jednak i tak po wyjściu z hali całe ubranie było pokryte białym kurzem i pyłem. W szczególności największe zapylenie panowało w okolicy wężła betoniarskiego. Wnioskodawca przez cały czas zatrudnienia otrzymywał posiłki regeneracyjne oraz mleko.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 14.09.2011 r. zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego organu rentowego w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy W. S. prawo do emerytury od dnia 3 marca 2011 r.

W uzasadnieniu swego stanowiska Sąd I instancji wskazał, iż dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na aktach emerytalnych wnioskodawcy, kserokopii świadectwa pracy wystawionego przez Zakład Górniczego (...) we W. oraz zeznaniach świadka J. W. i wnioskodawcy. Sąd dał wiarę tym dowodom, gdyż brak było podstaw do podważenia ich wiarygodności. Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy stanowi podstawę do uwzględnienia odwołania wnioskodawcy.

W niniejszej sprawie zastosowanie znalazły przepisy zarówno ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) jak i Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 27 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat dla mężczyzn,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 32 ust. 1 i 4 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 r. będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określonym w art. 27 pkt 1 cyt. ustawy. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac i stanowisk oraz warunki na podstawie, których przysługuje prawo do

emerytury, ustala się na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Kierując się § 4 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, który mówi, że pracownicy wykonujący pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienioną w wykazie A stanowiący załącznik do rozporządzenia, nabywają prawo do emerytury, jeżeli spełnią łącznie następujące warunki:

- a)
- a) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
  - b) mają wymagany okres składkowy i nieskładkowy 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie natomiast z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 02.02.1996 r. (II URN 3/95, publikowanym w OSNP 1996/16/239), podzielanym przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

W tej sytuacji należy podnieść, iż przed organem rentowym sprawa emerytalna ma charakter administracyjno - prawny, w związku z tym organ rentowy ma ograniczoną swobodę przy prowadzeniu postępowania dowodowego. Jest on bowiem ograniczony przepisami proceduralnymi powoływanego wyżej rozporządzenia. Tylko dokumenty tam wymienione, ewentualnie zeznania świadków z ograniczeniami wynikającymi z § 22 rozporządzenia, są wiążące dla organu rentowego. Dopiero na etapie postępowania sądowego, sprawa o emeryturę staje się sprawą cywilną i do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Na tym etapie nie ma już żadnych ograniczeń dowodowych wynikających z wyżej cytowanego rozporządzenia. Zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, a Sąd nie jest związany środkami dowodowymi wykazanymi przed organem rentowym.

A zatem, w postępowaniu przed sądem istnieje możliwość wykazywania określonych faktów na podstawie wszystkich dostępnych, a zgodnych z przepisami prawa, środków dowodowych. Takimi środkami w niniejszej sprawie są niewątpliwie zeznania świadków oraz wnioskodawcy. W ocenie Sądu, zeznania świadka J. W. oraz wnioskodawcy, zasługują na uwzględnienie, ponieważ są one jasne, wiarygodne i stanowią spójną oraz logiczną całość, uzupełniając pozostały zgromadzony materiał dowodowy. Bezspornym w sprawie jest, iż wnioskodawca zatrudniony był od 31 maja 1973 r. do 11 października 1994 r. w Zakładzie Górniczego (...) we W.. Spornym natomiast jest, czy praca jaką wykonywał wnioskodawca była pracą zaliczaną do prac w warunkach szczególnych. Ze złożonych zeznań świadka J. W. oraz wnioskodawcy wynika, że wnioskodawca w spornym okresie początkowo pracował jako operator sprzętu ciężkiego, wykonując prace operatora spycharki gaśnicowej typu DT-75. Spycharką spychał żwir na taśmy betoniarskie. Równoległe wnioskodawca wykonywał prace zbrojarsko - betoniarskie. Zajmował się cięciem prętów zbrojeniowych, wiązał je, wkładał do odpowiedniej formy i zalewał betonem. Ponieważ zmarł jego kolega, który był operatorem wężła betoniarskiego, wnioskodawca objął po nim tę funkcję przy czym była to funkcja dodatkowa, za co otrzymał podwyżkę wynagrodzenia. Natomiast wnioskodawca nadal wykonywał równoległe poprzednie prace tj. pracował jako operator sprzętu ciężkiego i jako zbrojarz - betoniarz, zaś dodatkowo jako operator wężła. Praca operatora wężła betoniarskiego polegała na obsłudze półautomatu, który wytwarzał z kruszywa, piasku, żwiru, wody i cementu, beton. Wnioskodawca otrzymywał zlecenia, jaki ma wytworzyć beton, o jakim symbolu i musiał sprawić, żeby w danych zasobnikach był takie materiały aby wytworzyć odpowiedni beton. Żwir był transportowany na podajnik spychacza co robił wnioskodawca, a z silosów sypał się cement na ten podajnik - co również dozował i wykonywał wnioskodawca. Przy każdym automacie były krany z wodą i operator podawał wodę w zależności od symbolu betonu. Za każdym razem wnioskodawca sprawdzał ilość wsypywanych materiałów do betonów. Węzeł betoniarski po każdym zakończeniu pracy był czyszczony, podajniki, urządzenia były myte z betonu, część była smarowana specjalnym

smarem i płynem, żeby przygotować stanowiska do następnego dnia pracy. Praca wnioskodawcy na tych trzech równoległych stanowiskach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnioskodawca wykonywał swoją pracę w hali produkcyjnej o konstrukcji stalowej, przeszkolonej, w której panowało bardzo duże zapylenie. Pracownicy pracowali w odzieży ochronnej i maskach przeciwpyłowych, jednak i tak po wyjściu z hali całe ubranie było pokryte białym kurzem i pyłem. Wnioskodawca otrzymywał posiłki regeneracyjne oraz mleko.

W ocenie Sądu pracę jaką wnioskodawca wykonywał poczynając od operatora sprzętu ciężkiego pojazdu gaśnicowego, betoniarza – zbrojarza oraz operatora węzła betoniarskiego przy bardzo dużym zapyleniu, w warunkach szkodliwych dla zdrowia, jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych. Zgodnie z treścią Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. Do tego rodzaju prac w budownictwie zalicza się prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych /dział V. pkt 3/ prace zbrojarsko-betoniarskie /dział V pkt 4/ oraz prace przy produkcji betonu kruszywowego /dział V pkt. 15/, które to prace wykonywał wnioskodawca.

Na podstawie wyżej cytowanych przepisów w dniu 1 sierpnia 1983 r., Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wydał zarządzenie Nr 9, które bardziej szczegółowo określało rodzaje prac zaliczonych do warunków szczególnych. I tak w dziale V – budownictwo i przemysł materiałów budowlanych – do prac w warunkach szczególnych zaliczono zbrojarzy- betoniarzy oraz operatorów betoniarki /dział V pkt. 1 ppkt 2 oraz pkt. 4 ppkt 1,2 i 5/, prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych, maszynistów spycharek i ciągników gaśnicowych /dział V pkt. 3 ppkt 3/, prace przy produkcji betonu kruszywowego /dział V pkt. 15/.

A zatem – skoro wnioskodawca pracował jako zbrojarz- betoniarz, operator spycharki gaśnicowej oraz operator betoniarki /węzła betoniarskiego/ przy produkcji betonu kruszynowego, uznać należy, że cały okres zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) jest okresem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu zarówno Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., jak i w rozumieniu przepisów resortowych tj. zarządzenia Ministra Budownictwa z dnia 1 sierpnia 1983 r.

Wnioskodawca pracował w Zakładzie Górniczego (...) we W. w okresie od 31 maja 1973 r., do 11 października 1994 r., a zatem przez okres 21 lat 4 miesięcy i 11 dni.

Wobec powyższego uznać należy, że wnioskodawca spełnia warunki zawarte w § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ posiada 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, w związku z powyższym Sąd uznał, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do emerytury od dnia 3 marca 2011 roku tj. od ukończenia 60 lat życia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. w której zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie prawa materialnego art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227) w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8 poz. 43) przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 3.03.2011 r. po błędnym uznaniu, iż w okresie od 31.05.1973 r. do 11.10.1994 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, a także przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 kpc, przez brak wszechstronności w ocenie dowodów na okoliczność zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie Górniczego (...) “ (...) we W. i wskazując na powyższe podstawy apelacji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i o oddalenie odwołania w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wnioskodawca w odpowiedzi na apelację wnosił o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, po czym właściwie, w sposób wszechstronny, ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie naruszając granic swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 kpc.

Nie było sporu między stronami co do faktu, że wnioskodawca ukończył 60 rok życia oraz, że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się ponad 25-letnim stażem pracy. Organ rentowy kwestionował w apelacji uznanie przez Sąd I instancji zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Spór w apelacji został ograniczony do uznania za pracę w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładzie Górniczego (...) “ (...) we W. w okresie od 31.05.1973 r. do 11.10.1994 r. na stanowisku betoniarza i operatora wężła betoniarskiego.

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 jedn. tekst.) pozwala mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. nabyć, po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, prawo do emerytury, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27 tj. 25 lat.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 omawianego art. 184 ustawy).

Wiek emerytalny pracowników wykonujących pracę w warunkach szczególnych określa wydane na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 83.8.4). Przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z wyżej przedstawionej regulacji prawnej wynika, że warunkiem nabycia prawa do emerytury według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu ubezpieczeniowego przed dniem 1 stycznia 1999 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy emerytalno-rentowej posiadali wymagany okres ubezpieczenia (także w warunkach szczególnych), mogą nabyć prawo do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego dla mężczyzn 60 lat (art. 32 ustawy). Wiek emerytalny mogą jednak osiągnąć po 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Rozporządzenie określa rodzaje prac wykonywanych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w § 4 – 15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia dowodowe zawarte w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń. Jednak zauważyć należy, że w rozporządzeniu przewidziana została pewna hierarchia dowodów, którą sąd winien kierować się przy rozpoznawaniu sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. W pierwszej kolejności, przy

ustalaniu okresów zatrudnienia, winny być uwzględnione dokumenty z przebiegu zatrudnienia – świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

Zaznaczyć należy, że wnioskodawca posiada świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez syndyka masy upadłości, w którym wskazano, że wnioskodawca będąc zatrudnionym na stanowisku betoniarza i operatora węzła betoniarskiego w tym zakładzie od 4.05.1973 r. do 11.10.1994 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w wykazie A dziale V, pkt 4 i 15 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – prace wykonywane w szczególnych warunkach.

Świadectwo pracy w warunkach szczególnych, przedstawione przez wnioskodawcę z okresu pracy w “ (...) we W. nie budzi wątpliwości na tle całokształtu zebranego materiału dowodowego. Sąd nie dokonał zatem ustaleń opartych na dokumencie zawierającym dane, które okazały się niezgodne z prawdą, nie przekroczył tym samym, przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, granic zasad swobodnej oceny dowodów.

Sąd I instancji ustalił, że praca wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie odbywała się w warunkach uciążliwych, a przede wszystkim szkodliwych dla zdrowia. Charakterystyka stanowiska wnioskodawcy jednoznacznie wskazuje, w jakich warunkach wnioskodawca faktycznie wykonywał zatrudnienie. Przy ustalaniu zatrudnienia w warunkach szczególnych uprawniających do przejścia na emeryturę “wcześniejszą”, decydujące znaczenie ma charakter wykonywanych prac. Wobec powyższego, nie ma racji organ rentowy twierdząc, że ubezpieczony nie wykonywał prac w warunkach szczególnych w spornym miejscu pracy.

Organ rentowy nie kwestionował pozostałych okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez wnioskodawcę, a zatem przy uwzględnieniu spornego okresu pracy w warunkach szczególnych uznać należy za wykazany piętnastoletni staż pracy w tych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca spełnił przesłankę posiadania szczególnego stażu ubezpieczeniowego w wymiarze co najmniej 15 lat, co uprawnia go do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury przy bezspornym spełnieniu pozostałych przesłanek do świadczenia – art. 100 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej. Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

R.S.